

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

(Ανέκδοτο)

Ήταν μικρούλα. Ήπείναγε τὰ χρόνια τὰ μικρά της μ' ἄθια παιχνίδια. Ὅμοιος βαθεὶ ἔπαιναγε ἡ καρδιά της. Ὁ γκαρδιαζὸς ὁ πόνος της —χωρίς κ' αὐτὴ νὰ ξέρη— σὸ γέλιο καὶ στὰ μάτια της ἔλαμπε σὰν ἀστέρι.

Ὅσες φορές μὲ κίτταζε γλυκὰ χαμογελοῦσα, κ' ἔλιγιοναν τὰ μάτια της γλυκὰ σὺν μοῦ μιλῶσα.

Ὅσες φορές τραγουδαγα κ' ἔκάνονταν σιμά μου, σὺν μεθυσμένη ἔχινονταν μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἔβρισε μὰ μέρα σὸ πλεῖρό της καὶ μοῦεπε μὲ χαμόγελο πὼς μ' εἶδε στ' ὄνειρό της.

Ἄλλη φορὰ:—Τὰ μάτια μου, τὰ μάτια σου σὺν σμίγουν, κάποιον μυστήριο, μὴλέγε, κρυφὸ σ' αὐτὰ ξανοίχουν.

Μὲ ρώτησε μιά χαραυγὴ, τὸ χάραγμα σὺν παίρνη, γιατί βαθεὶ στὰ στήθη της ἄγνωστον πόθο φέρνει.

Τὸ βράδυ, πάλι, μῶδεινε τ' ἀστέρι, τὸ φεγγάρι, καὶ μὴλέγε πὼς ἔφρεγγαν ἐμφορὴ της μ' ἄλλη χάρι.

Καὶ μὰ βραδεὶ ἀλησμόνητη, ζωντὴ βραδεὶ γὰ μένα, μ' ἄνοιξε τὴν καρδοῦλα της ἢ ἀδοῦ ἢ παρθένα.

Ἦθε, πὼς κἀτὶ θὰ μοῦ εἶπὴ κρυφὸ, εἰς τὸ πλεῖρό μου, κ' ἔσκημε... καὶ μὲ φίλησε γλυκὰ σὸ μέτωπό μου.

Ήταν τὸ πρῶτο φίλημα. Κι' ἐκεῖ ποῦ μὲ φίλοσε, μὴλέγε, ἀναστενάζοντας, ὅτι γὰ μὲ πονοῦσε.

Κι' ἦταν μικρούλα. Ήπείναγε τὰ χρόνια τὰ μικρά της μ' ἄθια παιχνίδια. Ὅμοιος βαθεὶ ἔπαιναγε ἡ καρ-

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΛΑΥΠΗ

Μέσα στὴ λίπη ποῦ μὲ σβίνει ἤθεθε, γλυκεῖα παρηγοριά, σὺν χελιδόνι ποῦ μὰς δίνει τὴ χλοερὴ καλοκαιριά.

Κρυφουκλιτὸ τὰ δνὸ σου μάτια καὶ μὲς στὰ βᾶθη τὸν θωροῦ τῆς εὐτυχίας τὰ παλάτια ὅπου ἔζησα ἕναν καιρὸ.

Καὶ διὸ λογάκια λέγω μόνη γὰ σὲν', ἀγάπη μου κρυφῶ:—Μὲς στῆς καρδιάς μου τὸ κρυμμένον τὸ χελιδόνι μου εἶσαι σὰν...

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Κάποιος σὺλλογος στὴ Νέα Ὑόρκη εἶχε προκηρύξει ἕνα βραβεῖο ἀπὸ πολλὰ δολάρια γιὰ τὴν καλύτερη πραγματεία ποῦ θὰ τοῦ ὑπεβιβάλλετο ἐπὶ τῆς ἑξῆς ἐρωτήσεως:

—Ποῖος εἶνε ὁ ἀσφαλῆστερος τρόπος πρὸς ἐξολόθρευση τὸν ποντικῶν;

Τὸ βραβεῖο τὸ ἔλαβε κάποιος Ἑδουάρδος Σόμανς, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὴν ἑξῆς λαωνική ἀπάντησι:

—Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν... γάτων!

ἀποτεινόμενος εἶπε τὸ Ροσφόρ καὶ στὸν Ὀλιβιέ Ταῖν (ἕναν ἄλλον ἀπ' τοὺς φρυγάδες) νὰ τοῦ τὴν τραγουδήσουν.

Μὰ κ' ὁ Ροσφόρ εἶχε ἐνθουσιασθεῖ καὶ δὲν χρειάστηκε πολλὰ παρακάλια γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴ βασιλικὴ ἐπιθυμία. Ἔτσι, γεμῆτος φλόγα, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ: *"Ἀλλοῦς-ἀφάν ντὲ λά πατρι..."* κτλ., ἐνῶ ὁ βασιλεὺς Κάχα-Καθάβη χειροκροτοῦσε σὰν τρελλός.

***

Στὴ Γενεύη ὁ Ροσφόρ ἔμεινε ἐξορίστος μέχρι τοῦ 1880, ὅποτε ξαναγίγισσε στὸ Παρίσι κ' ἀνέλαβε τὴν διεθνήν του μὰς καινοφύργιας ἐφημερίδας, τοῦ «Ἀδιαλλάκτου», ἣ ὁποία ἐπολεμοῦσε δια τὰ κόμηματα κ' ἣ ὁποία ἐξοκολοῦθε νὰ ἐκδίδεται ὡς σήμερα.

Ὁ Ροσφόρ ἐξοκολοῦθησε νὰ δημοσιογραφῆ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε νεανική ὁμῆ μέχρι τῆς 1ης Ἰουλίου 1913, ὅποτε καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 82 ἐτῶν, τὸν Αἰξ-Ἄε-Μπᾶιν.

Ὁ Ροσφόρ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὶς... γάτες. Ἐνῶ ἐργαζόταν, εἶχε πάντοτε ἐπάνω τὸν γκαρφεῖο του τὸν ἀγαπημένον του γάτο, τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία ἦταν ἀταραχτή γιὰ τὰ ἐργασια.

Ὁ τελευταῖος, μάλιστα, γάτος του τὸν ἀγαποῦσε τόσο, ὅστε δὲν πόρεσε νὰ ἐλθῆσῃ μετὰ τὸ θάνατον τοῦ κυρίου του καὶ νύφρασε λίγες μέρες κάταναν, ἀπὸ τὴ θλίψη του. Οἱ συγγενεῖς, μάλιστα, τοῦ Ροσφόρ τὸν ἔβρισαν σὸ κοιμητήριον τῶν ζώων, σὸ Ἄνιερ, καὶ ἔβαλαν στὸν τάφο του μὲ μικρὴ πλάκα, ἀπάνω στὴν ὁποία γίνεταὶ λόγος γιὰ τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς τὸν κύριό του...

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὅταν ἐνέσκημε ἡ χολέρα, γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι, οἱ φιλόδοξοι κάτοικοι τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἀντὶ νὰ τρομάξουν τὸν στυγεροχοληροῦν, πήρανε τὸ παράδειγμα σὸ ἀστέρι.

Τὴν ἑκάμαν λοιπὸν ἀρετῆτα, τὴν ἐγγελογράφησαν, διαφωρίσσαν εἰς βάρος της... ἐκδέχεται, τῆς ἔγραψαν συνέτα. Τόση μάλιστα ἦταν ἡ ποιητικὴ παραγωγή, ὅστε οἱ στίχοι, οἱ ὁποῖοι ἐγράφησαν γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐπιδημίας αὐτῆς, ὑπερβαίνουσε τὶς 12 χιλιάδες...

Τέλος ἔκαμαν τὴ χολέρα καλ... Ἀποκρηάτικη παρέλσει καὶ Βασιλίσσα τοῦ Παριανοῦ Καρναβαλλίου.

Ἔνας, μάλιστα, ἰατρός, ὁ Ἰωσήφ Μπάρδ, τὴν προσεφώνησε διὰ νὰ παρηλάττει ὡς μασκαράτα, μὲ τὸ ἑξῆς ποίημα:

Κυρία μου Χολέρα,
φρίκη Ἀσιατικὴ,
μείνε εἰς τὸ Παρίσι
ὅσο μπορεῖς πολὺ.

Ἐντὸς ὀλίγου θάσαι,
καὶ ἄνευ δυσκολίας,
ἀφοῦ τὸ θέλουν ὅλοι,
Πρόεδρος... Δημοκρατίας!...

Ἡ Χολέρα, εὐχαριστοῦσα τὸν προσεφώνησαντα, τὸν... ἔκοψε μετὰ μὲ βδομάδα!...

Ἄν περάσαν καὶ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ πέθανε ὁ Θεοδοσίου, ὁ περιφρομησ ποιητῆς τοῦ κάρφου, καὶ τακτικῶς μασκαρᾶς τῶν παιδιῶν Ἀθηναίων Ἀλόφρεο.

Ὁ Θεοδοσίου ἐβγαίνε τὶς Ἀποκρηὰς μὲ τὸ περιφρομη κάρφου του, καὶ γίγνετο στὸς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, σατιριζόν τὰ πάντα καὶ δίδοντας παραστάσεις διὰ τῆς τῶν ἐμ-ἀνεύσεως.

Μία φορὰ ὅμοιος—στὰ 1906—ὁ Θεοδοσίου δὲν ἤμνηκε στὸς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν κ' ὁ κόσμος στενοχωρήθηκε. Ἐδόθη ὅμοιος ἡ ἔξηγησις στίς ἐφημερίδες ὅτι εἶνε ἀρροστοσ τὸ πρᾶγμα ἐτελεύσετο.

Ἐν τούτοις ὅμοιος ὁ Θεοδοσίου δὲν ἦταν ἀρροστοσ, ἀλλὰ... στὴ φιλία.

Ἡ ἀντινομία τὸν συνέλαβε διότι εὐθὴ ἐπιλήθη μὲ τὸ ἑξῆς σατιρικό κατὰ τῆς Βουλῆς ποίημα του:

Ἐφέτος εἶνε μακροῦ τὸν κόσμο νὰ γλεντήσῃ,
ἢ προσφιλῆς Ἀποκρηὰ Κι' ἂν μασκαρευόταναι
(πολλοὶ
καὶ λέγουν πὼς θ' ἀρ- κ' ἀφέντες καὶ κινάδες,
γρήση. ἐγὼ, θαρρῶ, μὰ στὴ
ἀλλ' εὐτυχῶς μετ' οὐ (Βουλὴ
πολὺ πὼς εἶν'... οἱ μασκαρά-
θ' ἀρχίσῃ πάλιν ἡ Βουλὴ (δες!...

Τὸ ἐπόμενον ὅμοιος ἔτασ ὁ θηλοσοφὸς Θεοδοσίου ἐσατιρίσσε τὴν... φιλίασίν του!

***

Μία Ἀποκρηὰ, ὁ μέγας Γερμανὸς ἱστορικὸς Θεόδωρος Μόμμεν, ἐξαγάστρε μελετώντας μέσα στὸ γκαρφεῖο του. Ὅταν σιγήθηκε, τέλος, ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει πολλὰ κ' ἔξω ἔφριζε ψιλο χιονόνερο.

Ὁ Μόμμεν, ἀφοῦ φράξε ἀσκητὴ ὄρα νὰ βῆ ἄμαξ νὰ τὸν πᾶν σπατι του, βῆκε ἐπὶ τέλους ἕνα ἔξω ἀπὸ κάποιον κέντρον. Πῆδησε λοιπὸν ἐπάνω καὶ εἶπε τοῦ ἀμαξᾶ τὴν διεθνήν του.

Ὁ ἀμαξᾶς ὅμοιος ἦσαν μεθυσμένοι καὶ κοιμῶταν στὴ θέσι του.

Ὁ Μόμμεν προσεκάθησε νὰ τὸν ζιτηρήσῃ καὶ τέλος, βλέποντας πὼς δὲν κατοῦθονε τίποτα, κάθησε πλάι του, πήρε τὰ γκέμια καὶ ὄδηγησε τὸ ἀμαξὶ σὸ σπατι του. Ὅταν ἔφρασε ἐκεῖ, κατέβηκε καὶ ζήτησε τὸν ἀμαξᾶ. Ὁ ἀμαξᾶς ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κίτταξε ἐκπληκτος τὸν ἱστορικό καὶ τὸ δρόμο, στὸν ὁποῖο βρισκότανε.

—Τὶ σοῦ ὀφείλω; τὸν ρώτησε ὁ Μόμμεν.

Ὁ ἀμαξᾶς κίτταξε τὸ ταξίμετό του καὶ εἶπε τὸ ποσὸν στὸ Γερμανὸ σοφῶ. Ὁ Μόμμεν ἐπῆρσε καὶ τομαζόνταν νὰ φρήν.

—Εὐχαριστῶ, ἀρετικῶ, μουκοῦρησε ὁ γέρο-ἀμαξᾶς, ἀφοῦ τέποσε τὰ χόρηματα. Ποῖος ὅμοιος θὰ μὲ πᾶν ἄρα ἕμενα σὸ σπατι μου, κῶριε καθηγητὰ!...

***

Ἔνας πατέρας πήρε τὸ γιὸν του καὶ βῆγαν νὰ δοῖνε τὴν ἀποκρηάτικη κίχησι. Κᾶθησαν λοιπὸν οἱ μὰ μπόρα, Ὁ πατέρας, γιὰ νὰ μὴ γάνῃ τὴν ὄρα τὸν ἀδίκως, κατέβηκε τὶς κίχες του τὴ μὲ ἀπάνω στὴν ἄλλη. Ὅταν ἔφρασε τέλος σὸ δέκατο ποτῆρι, εἶπε... τρανιζόντας στὸ γιὸν του, καὶ δείχνοντάς του ἕναν μεθυσμένο μασκαρά:

—Βλέπεις, παιδί μου, τί κακὸ ποῦ κάνει ἡ κατάχρησις;... Πρέπει νὰ πᾶν κανεὶς πάντοτε εἰς μέτρον...

—Καλὰ λές, πατέρα, μὰ γιὰ ἔξηρησέ μου πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ποῦ τελειώνει τὸ μέτρον καὶ πότε εἶνε καιρὸς νὰ σταματήσῃ κανένας...

—Βλέπεις αὐτοῦς τοὺς διὸ κυρίους ἐκεῖ κάτω; Ἐ, λοιπὸν, ἂν τοὺς ἔβλεπες τέσπορες, δηλαδὴ διπλοῦς, θὰ εὐήμανε ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ σταματήσῃς πᾶντοτα.

Ὁ νέος γίγνετο πρὸς τὴ γωνία ποῦ τοῖδεινε ὁ πατέρας του, κίτταξε, γέλασε μὲ πονηρία καὶ εἶπε στὸν πατέρα του:

—Ναί, πατέρα, ἀλλὰ ξέρεαι... δὲν κἀνόταν διὸ κῶριε ἐκεῖ κάτω, ἀλλὰ... ἕνας μονάρα!...

Κόκαλο ὁ πατέρας...